

7/2013

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

České povídky

Jan Kotouč
Velitelské rozhodnutí
Božena Čechalová
Lod' duchů
Václava Molcarová
Simonův případ

Publicistika

Ivan Adamovič
Edice hrůzy přicházejí
Edita Dufková
Čtyři motorkáři apokalypsy
Jason Sanford
Sázky do literární loterie
Antonín Tesař
Za černou duhou
retrofuturistických sci-fi filmů

www.casopisxb1.cz

Cena: 95 Kč – 4 eura

Ian McDonald
Višnu
v kočičím cirkusu

...přežili jsme...

Ale nechceme jenom přežívat, chceme dál vydávat časopis, který nás i vás, naše čtenáře a příznivce, baví číst.

Nechceme žebrať o finance a pořádat sbírky peněz, které však potřebujeme...

Chceme proto zvýšit počet lidí, co nás čtou a mají předplacené, pracujeme na tom, abychom se dostali k těm, co o nás nikdy neslyšeli.

Připravujeme fan klub našeho časopisu – chceme víc pracovat s chytrými hlavami, co nás čtou a přinést jim něco navíc, oplátkou za případný [nejen finanční] příspěvek.

Děkujeme za dosavadní podporu a když vás cokoliv napadne, napište na :

marketing@casopisxb1.cz

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Ian McDonald: Višnu v kočím cirkuse 3

Domácí SF

Jan Kotouč: Velitelské rozhodnutí 31

Božena Čechalová: Loď duchů 46

Václava Molcarová: Simonův případ 51

Publicistika

Ivan Adamovič: Edice hrůzy přicházejí 59

Jason Sanford: Sázky do literární loterie 62

Edita Dufková: Čtyři motorkáři apokalypsy 63

Antonín Tesař: Za černou duhou retrofuturistických sci-fi filmů 65

Fantastická věda

Hruškovité atomové jádro motá fyzikům hlavu;
 Zakážou hygienici let lidí na Mars?;
 Kdo má nejtenčí uši?; Robotická včela startuje 61

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; Star Trek: Do temnoty; Po zániku Země;
 Iron Man 3; Scary Movie 5; Království lesních strážců;
 Isabel; Dredd; Klapka! 68

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Martin Sládek: Nabídka, která se neodmítá;
 Miroslav Žamboch: Ve službách klanu;
 Lucie Lukačovičová: Detektivní kancelář Sirius;
 Glenn Cooper: Desátá síň; Lauren Beukesová: Zoo city;
 Sarah Watersová: Náklonnost; Lisa McMann: Prokleté město;
 Saladin Ahmed: Půlměsíční trůn;
 Jiří Polák: Soumrak bohů Nového světa;
 N. K. Jemisinová: Sto tisíc království;
 Těa Obrehtová: Tygrova žena
 Zaklínač: Zájmy státu 1 + 2; Nové knihy 73

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Pověřený vydavatel

Alexandr Rusevský

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSC 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 7. 2013

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Tomasz Maroński

Pokus o resuscitaci a následnou rehabilitaci (tisková zpráva č.7/2013)

V červnu došlo u pacienta XB-1 k chvilkové zástavě jeho dosud velmi churavějícího ekonomického srdce a byl předčasně prohlášen tiskovou zprávou č.6/2013 za finančně mrtvého. Naštěstí si okoljdoucí sanitář z odd. marketin-
gových operací povšiml, že EEG pacienta vykazuje mohutnou aktivitu a zjevně tak dle jeho odborného názoru u něj nedošlo k nevratné smrti organismu...

Stihl tak přes dávno vyčerpané zdravotně-ekonomické pojištění pacienta z ledničky svého oddělení zajistit nouzovou infuzi nutnou pro rekonvalescenci ekonomického srdce pacienta a toto tak oživit, aby mohlo bít a udržet pacienta při životě po dobu finanční rehabilitace.

Pobyt pacienta na ekonomické JIP konzilium doplněné o nové terapie z finančního oddělení odhaduje vzhledem k předpokládané rychlé rehabilitaci do konce roku 2013.

Zároveň primář rekonvalescenčního týmu Vlado Ríša popřel jakékoliv spekulace o amputacích, transplantacích, plastických operacích, popřípadě o lobotomizaci pacienta.

Snahou všech zúčastněných je, aby pacient po rehabilitaci ekonomického oběhového systému zůstal v ostatních oblastech přesně takový, jakého jste ho až dosud znali a měli rádi.

Zároveň se pacientovi nejbližší rozhodli založit klub jeho fanoušků, jejichž podpora bude pro něj neméně důležitá – více se do-
zvíte z tiskové zprávy č. 8/2013

Držme XB-1 palce, ať se jeho rehabilitace povede.

Váš rehabilitační tým

Cena Arthura C. Clarka

Zřejmě nejvýznamnější britské žánrové ocenění letos získal Chris Beckett za svůj dosud nejúspěšnější román *Dark Eden*. Jde o ponorou vizi degenerující pozemské kolonie, která stěží přežívá na nehostinném světě a musí čelit četným genetickým defektům plynoucím z faktu, že všichni jsou potomky jednoho páru lidských trosečníků.

Zemřel Iain M. Banks

Poté, co slavný britský spisovatel počátkem dubna oznámil neléčitelnou formu rakoviny, dala se jeho smrt očekávat v nejbližších měsících. Nikdo však nečekal, že se konec dostaví tak rychle. Banks zemřel 9. června a nedočkál se tak ani vydání svého posledního románu *The Quarry*. Jeho nejznámějším dílem stále zůstává fascinující *Vosí továrna*, ačkoli pro čtenáře science fiction bude vždy připomínán jako autor skvělých space oper ze světa tzv. Kultury.

Ceny Nebula byly uděleny

Při výčtu důležitých literárních ocenění nesmí chybět ani ceny Nebula, udělované organizací SFWA. Letos proběhlo vyhlášení 18. května v kalifornském San José. Cenu za nejlepší román si odnesl Kim Stanley Robinson za rozsáhlou vizi lidstvem osídlené Sluneční soustavy 2312. V kategoriích kratších prací putovaly ceny do rukou Nancy Kressové za novelu „After the Fall, Before the Fall, During the Fall“, Andyho Duncana za noveletu „Close Encounters“ a Aliette de Bodardové za povídku „Immersion“. Cenu Damon Knighta pro velmistra žánru obdržel Gene Wolfe.

Zemřel Jack Vance

John Holbrook Vance, kterému v žánru nikdo neřekl jinak než Jack Vance, zemřel 26. května v pozhnaném věku téměř 97 let. Fantastiku publikoval od roku 1945 a v roce 1950 vydal své mi-

strovské dílo, sbírku navzájem souvisejících povídek na pomezí SF a fantasy *Dying Earth*, kterou dodnes ovlivňuje díla množství následovníků. Cenu Hugo získal za i u nás známé novely „Poslední hrad“ a „Učitelé draků“, později pak za svou autobiografii *This Is Me, Jack Vance!*. Dále obdržel řadu životních ocenění včetně titulu pro velmistra žánru.

Campbellova a Sturgeonova cena

Dne 14. června proběhlo vyhlašování Pamětních cen Johna W. Campbella a Theodora Sturgeona. Campbellovu cenu za nejlepší román z roku 2012 obdržel britský spisovatel Adam Roberts za román *Jack Glass* se stejnojmenným vrahem v hlavní roli. Sturgeonovu cenu si vysloužila Molly Glossová za netradiční příběh „The Grinnell Method“ publikovaný na stránkách online magazínu *Strange Horizons*.

Thorovy křtiny

2. května se uskutečnilo slavnostní pokřtění nové knihy spisovatele, námořního kapitána a milovníka lodí a modelů vůbec *Františka Novotného Křižník Thor*. Křest proběhl v SF klubu nad knihkupectvím Krakatit a klub byl plný autorových příznivců.

Úlohy matky křtitelky se, jako obvykle úspěšně, zhostila Františka Vrbenská. Kniha byla střídme polita šampaňským a na závěr František úspěšně vystoupal po vachrlatých hliníkových schůdkách až ke stropu a podepsal se na něj. Ku-
podivu z nich i bez úrazu slezl. Mezi-
tím se debatovalo, podepisovalo, snědly chlebičky i fantastické sýrové tyčinky.

Křest knihy *Křižník Thor*
(F. Novotný, V. Kejval a F. Vrbenská)

Ian McDonald

Višnu v kočičím cirkusu

(VISHNU AT THE CAT CIRCUS)

ZACHRÁNIL JE STŮL

Pojď, Matsjo. Pojď, Kurmo. Pojďte, Narásimho a Varáho. V kouřovém světle hořících polyetylenových odpadků a pod krhavým pohledem měsíce opile rozvaleného na zádech, pojdte a běhejte v ringu. Zrzavé a černé a mourovaté a šedé, bílé a strakaté a želvovinové a bezocasé manské kočky s nohama dlouhýma jako zajíc. Poběž, Vámano, Parašurámo, poběžte, Rámo a Krišno.

Snad nikoho nepohorším svým ansámblem kocourů, kteří nesou jména božských avatárů. Jistě, jsou to jen špinavé pouliční šelmy, odcizené ze skládek odpadků a vysokých zdí a balkonů, leč kočky jsou přirozeně rouhaví tvorové. Každé olíznutí a sval, každé protažení a dráp je vypočítanou urážkou nebeské důstojnosti. Avšak nenesu snad sám božské jméno? Nemohu snad pojmenovat své běžce a skokany, své hvězdy, po sobě samém? Jsem totiž Višnu Uchovatel.

Hleďte! Pochodně z odpadků jsou zažehnuty, provazový ring připraven a sedátka rozmístěna, tedy přesněji polštářky a ošoupané staré matrace, aby nám nenastydla pozadí od vlhkého písku. A kocouři běží, ladný řetěz zrzavé a šedé, černé a bílé a mourovaté a strakaté – famózní, báječný Višnův kouzelný nebeský kočičí cirkus! Uvidíte, co jste ještě neviděli, užasnete, jak jste ještě neužasli! Tedy neváhejte a vstupte!

Běží v kruhu, kolem dokola, těsně za sebou. Dokonalé plynulé souhře mých kocourů neuvěříte, dokud ji nespatříte. Poběž, Buddho, poběž, Kalki! A máte pravdu, kočičí cirkus dokáže vyvíjet jen bůh.

Celý večer se můj buben a zvonek od bicyklu rozléhá vyprahlým předměstím Čunar. Skvostný, jedinečný, kouzelný Višnův kočičí cirkus! Přistupte, jen přistupte blíže! Život skýtá jen pramálo potěšení – úžas a téma k hovoru na celý týden za pouhou hrst rupií. Písek v ulicích, závěje písku u rozdrolených zdí opuštěných domů, pískem pohřbené holé disky opuštěných aut a minibusů, pískem zaváté trnité meze, které rozdělují písečné břehy na neúrodná políčka. Dlouhé sucho a bleskové, zuřivé války vyprázdnily Čunar i ostatní města, která se nacházejí takhle blízko Džjótírlingy. Vyšel jsem nahoru ke staré pevnosti, odkud je vidět dvacet kilometrů po i proti proudu. Z místa, kde si dávný britský velvyslanec postavil své guvernérské sídlo, jsem viděl, jak se zářivý sloup Džjótírlingy vypíná nad Váránasí, výš, než kam oko dohlédne, výš než nebe, protože vedl až do jiného vesmíru. Zdi starého sídla byly počmárané graffiti. Zvonil jsem na zvonek a bušil do dubnu, leč marně; nezbyli tady už ani duchové. Ačkoli nejsem připojený k déva-netu, téměř jsem cítil dévy kroužící kolem mne na protichůdných vzdušných proudech. Když jsem scházel zpět do města, ucítil jsem opravdovou vůni, dým z hořícího dřeva a houževnaté kuchyňské aroma. Rozhlížel jsem se kolem, pronásledován přízraky očí a tváří a dlaní na okenních rámech, které mizely ve stínech, jakmile jsem se na ně ohlédl. „Višnův kouzelný báječný jedinečný kočičí cirkus!“ volal jsem a zuřivě zvonil na zvonek. Propagoval jsem tak svůj podnik, jakož i svou nuzotu a neškodnost. Ve Věku Kálí se z mírných a bezbranných stane lovná zvěř a všude bude nadbytek kalašnikovů.

Když jsem se vrátil, kocouři v klecích vztekale mňoukali. Bylo jim horko, třebaže jsem klece postavil do stínu plátěné stříšky. Nechal jsem je lovit ve světle procitajících hvězd, zatímco jsem chystal ring a sedátka, pochodně a ceduli a misku na příspěvky, aniž jsem přitom tušil, zda vůbec někdo přijde. Výdělky byly žalostné. Drobná lovná zvěř bude ve Věku Kálí vzácná.

Můj krásný bílý Kalki, který plyneš přes překážky jako říční peřeje, je psáno, že to ty se utkáš s Kálí a přemůžeš ji, mně se však zdá, že něco takového nemohou lidé chtít po pouhé kočce. Kdepak, to břímeš na sebe vezmu já sám, neboť tvé jméno je i mým. Nejsem snad Višnu, desetkrát vtělený? Nejste snad vy, všichni mí kocouři, mou součástí? Mám schůzku kus po proudu této řeky, u paty oné věže světla, která se zabodává do východního nebe.

Nyní však už přistupte a usedněte na matrace. Umetl jsem písek a pochodně odlákávají hmyz. Udělejte si pohodlí. Nabídl bych vám čaj, kdybych nepotřeboval vodu pro své kočky. Dnes večer uvidíte nejen ten nejbáječnější, ale zřejmě i jediný kočičí cirkus v celé Indii. Co říkáte? Že jen běží v kruhu kolem dokola? Lidičky, věřte mi, na kočky to je úspěch. Máte ale pravdu; běhání v kruhu těsně za sebou je víceméně gró mého cirkusu. Za rupie, které od vás žádám, však nabízím mnohem víc. Usedněte, uveleďte se a já vám vypovím příběh, svůj příběh. Jmenuji se Višnu a do vínku mi bylo dáno božství.

* * *

Byli jsme tři a všichni bohové. Šiva a Višnu a Sarasvatí. Nejsem prvorozený, tím je můj bratr Šiva, se kterým mám schůzku u paty váranaské Džjótírlingy. Šiva boháč, Šiva podnikatel, globální úspěch, všeobecně známá osoba a bezděčný zvěstovatel příštího Věku Kálí. Šiva – neumím si ani představit, kým se stal. Nenarodil jsem se jako první, narodil jsem se však ze všech nejlépe, a v tom je právě ta potíž.

Konflikt a svár se zřejmě proleptal do každého řetězce DNA mých rodičů. Vy, tradiční darwinisté, se usklíbate nad přesvědčením, že intelektuální hodnoty mohou utvářet evoluci, já jsem však živoucím důkazem toho, že hodnoty střední třídy lze naprogramovat do genů. Proč tedy ne válku?

Méně pravděpodobného kyberválečníka, než je můj otec, byste sotva našli. Nešikovný, těžkopádný, tělnatý – ne, pryč s eufemismy, táta byl vyloženě tlustý. Pracoval jako spokojený a svým způsobem i respektovaný designér herního studia DreamFlower. Pamatujete na DreamFlower? Street Sumo, RáMáJáNa, BollywoodSingStar. Hry, které se prodávaly po milionech. Možná nepamatujete. Stále častěji zjišťuji, že ve skutečnosti je to déle, než si pořád myslím. Všechno. Nicméně táta měl peníze a kariéru a úspěch a takovou slávu, jakou jen jeho úzký tržní segment nabízel, a jeho život plul kupředu, předl tiše jako lexus, když jej překvapila válka. Válka nás překvapila všechny. Jeden den jsme byli *nejúspěšnější asijskou zemí*, indickým tygrem (říkám tomu Zákon aforistického koloběhu – ti-

tu ekonomického tygra cestuje kolem světa a toho času patřil nám) a na rozdíl od Číňanů jsme se mohli pochlubit angličtinou, kriketem a demokracií, a ten další jsme si navzájem bombardovali nákupní centra a obsazovali televizní studia. Stát proti státu, region proti regionu, rodina proti rodině. Jedině tak jsem s to pochopit Válku o rozdělení – že Indie je jako velká, hlučná, bujará rodina, do níž se na půl roku nastěhuje ctihodná babička, a do dvou dnů se synové s otci drží pod krkem. Matky s dcerami se hádají a sestry se sváří a bratři se perou a bratranci sestřenice tety strýcové se přidají na jednu či druhou stranu a rodina pukne jako diamant podél vad a nedokonalostí, které jej krásily. V Dillí jsem viděl brusiče diamantů, když jsem byl ještě mladý – pardon, když jsem byl ještě malý. Mladý už moc ne. Viděl jsem, jak vkládá kámen do polstrovaného svěráku, a zvedá frézu se záchytkou, která mi na tak drobný a lesklý předmět připadala strašlivě velká a brutální. Zatajil jsem dech a zaťal čelist, když brusič udeřil polstrovaným kladivem a diamant se rozpadl na tři kousky, jasnější a zářivější než jejich rodič.

„Netrefíš se,“ řekl, „a zbude ti jen třpytivý prach.“

A ve třpytivý prach se tenkrát proměnila historie naší země.

Přišel úder – hospodářský úspěch, bohatství, přelidnění – a my se rozpadli na prach, ale Dillí to nevědělo. Loajalisté sen o velké Indii odhodlaně bránili. Otce povolali k pomocnému sboru Průzkumného mechanizovaného praporu. To vám dnes možná připadá nevýslovně sexy, jenže tenkrát bylo jiné století a jiná doba a tehdejší roboti měli předaleko ke dnešním tetelivým rákšasům, kteří neustále mění tvar a funkci na hranici lidských představ. PMP měl k dispozici skupinu průzkumných botů, dvounohých běžců a skokanů, neohrabaných a nedůtklivých jako železné slepice. A dadadží byl technik, což znamená, že je opravoval, zbavoval virů a odlaďoval a přiváděl je k rozumu, když se zacyklily a začaly běhat v kruzích, nebo je odváděl od příliš vysokých překážek, které se tvrdohlavě pokoušely přeskóčit. Celou dobu se přitom měl velmi na pozoru před jejich dvěma gatlingy a nanočepelími pro boj zblízka.

„Jsem herní programátor,“ úpěl. „Dělám choreografii tanečních čísel a automobilových karambolů pro Bollywood. Navrhuju vesmírné upíry.“ Dillí jeho nářky ignorovalo. Dillí ztrácelo půdu pod nohama už v době, kdy v Ráštrapatí Bhávanu začaly silit hlasy národního sebeurčení, ono se však rozhodlo ignorovat i je.

Dadadží byl kyberválečník, mamadží polní medik. V jejím případě to nebyla taková pěst na oko. Byla opravdu kvalifikovaná lékařka, po zemětřesení pracovala v Indii a Pákistánu pro nejruznější nevládní organizace, a pak s Lékaři bez hranic v Súdánu. Vojanda nebyla, nikdy. Matka Indie však potřebovala mediky, a tak se máti ocitla v Předsunuté polní ošetrovně 32 východně od Ahmadábadu ve stejnou dobu, kdy tam působil i průzkumný prapor mého otce. Matka prohlédla technického seržanta Tušara Narimána, zda nemá hemoroidy nebo filcky. Ostatní členové jednotky nedovolili, aby se jim v ohanbí hrabala ženská. Táta s ní navázal oční kontakt, na jednu statečnou, křehkou sekundu.

Možná, že kdyby si dalo Ministerstvo obrany na výběru branců více záležet a k 8. ahmadábábskému průzkumnému mechanizovanému praporu povolalo cvičeného bezpečnostního analytika namísto herního designéra, snad by útok bharátského Úderného oddílu Tygr přežilo víc tátových kolegů. Území bývalého východního Uttarpraděše a Biháru dostalo nové jméno – Bhárat, posvátný název starodávné Indie – a nad Váránasí, nejstarším a nejčistším z měst, se zatřepotala vlajka s kolovrá-

kovým kolem. Jako u každého národně osvobozenického hnutí, i v Indii tehdy vyrostly desítky samozvaných guerillových armád a každá další se jmenovala děsivěji než všechny její předchůdkyně, s nimiž zachovávala vratké spojení. Úderný oddíl Tygr byl zárodkem bhárátské elitní jednotky pro elektronický boj. A Tygři, na rozdíl od Tušara, byli profíci. V čase 21:23 úspěšně pronikli ávadským firewallem a nasadili do robotů trojany. Zrovna když si táta vytahoval kalhoty poté, co mu obratné prsty a lékařská svítilna mé nastávající matky prohlédly jeho výstupní otvor, převzali Tygři vládu nad mechy a obrátili je proti nemocnici.

Pán Šiva nechť požehná otci za to, že byl tlustoch a zbabělec. Hrdina by při zvuku střelby vyběhl ven na písek, aby se podíval, co se děje. Hrdinu by vzápětí rozcupovaly kulky robotů, anebo, kdyby už došla munice, by jej rozsekaly jejich čepele. Otec však po prvním třesnutí skočil pod stůl.

„K zemi!“ sykl na matku, která zůstala stát s částečně nechápavým, částečně udiveným výrazem ve tváři. Stál ji k sobě dolů a okamžitě se za tu nepatřičnou důvěrnost omluvil. Ona mu ještě před chvílí prohmatávala varlata, ale on se omluvil. Oba klečeli mezi zásuvkami, bok po boku, zatímco kolem nich vířila palba a křik a děsivé, artritické lupání robotických kloubů a to vše pomalu, pomaloučku utichalo na pouhé výkřiky a lupání, pak jen lupání a pak nic. Bok po boku se mí budoucí rodiče třáslí strachy, má matka na všech čtyřech jako pes, škubalo jí ve svalech, ona se však ani nepohnula, aby na sebe neupoutala pozornost smrtelných stínů, které se kradly za okny ošetrovny. Stíny se notně prodloužily a potměly, než se odvážila vydechnout: „Co to bylo?“

„Hacknutí boti,“ odpověděl otec. A pak se v matčiných očích stal navždy hrdinou. „Jdu se podívat.“ Po čtyřech, pomalu a opatrně, aby nevydal ani ten nejslabší zvuk, aby nezavádil ani o kousek rozbitého skla či roztržitého dřeva, přelezl táta po sutinami zaváté podlaze k umělohmotnému oknu. Pak, milimetr po milimetru se zvedl do polodřepu, vykoul ven a okamžitě padl znovu na čtyři a vydal se na pracnou zpáteční cestu pod stůl.

„Jsou tam,“ vydechl, když se vrátil k mamadží. „Všichni. Zabijou všechno, co se hne.“ Odříkal to slovo po slovu, snad aby napodobil přirozené vrzání a smřšťování mobilní nemocnice na písečném břehu Gangy.

„Třeba jim dojde palivo,“ zkusila matka.

„Jedou na solární baterie.“ Takový způsob konverzace byl velmi zdlouhavý. „Můžou čekat věky.“

A pak začalo pršet. Byla to mohutná bouřka, předvoj monzunu, který se už natahoval nad Bengálský záliv, jako trubač, který maširuje před ženichem, aby oznámil světu, že jde pan Někdo. Kapky bušily do cely nemocničního stanu jako dlaně do bubnu. Syčely, když je polykal vyprahlý písek. Odsakovaly od umělohmotných krunýřů čekajících, naslouchajících robotů. Zpěv deště přehlušil všechno ostatní, takže matka poznala, že otec se směje, jen z natřásání stolu.

„Proč se smějete?“ sykla o chloupky tišeji než dešť.

„Protože v tomhle randálu neuslyší, když vstanu a dojdou si pro palmer,“ odvětil otec, což bylo na takového korpulentního muže velmi odvážné. „Pak se uvidí, kdo hackne koho.“

„Tušare,“ šeptla matka hlasem jako pára, ale otec už odhodlaně lezl po podlaze ke svému palmeru na skládací židličce u vstupní chlopně. „Jen to jenom...“

A vtom dešť ustal. Ticho. Jako když máli zavře kohoutek kropící hadice. Bylo po všem. Ze střechy a špatně těsnících oken

už jen kapalo. Celtou se do ošetrovny prodralo slunce. Na obloze vysvitla duha. Byla nádherná, ale můj otec vězel v místnosti obležené ostrážitými zabijáky. Bezhlavně zaklel a opatrně, nesmírně opatrně, mezi střepy a ostatní sutí zacouval zpátky, širokým sloním zadkem napřed. Teď cítil vibrace potlačeného smíchu on.

„Čemu. Se. Prosimvás. Smějete?“

„Vy tuhle řeku neznáte,“ šeptla matka. „Gangá Déví nás ještě zachrání.“

Noc se snesla na břehy posvátné řeky rychle jako vždy. Za poškrábanými plastovými okny se zvedl tentýž líný měsíc, který nyní osvětluje můj příběh. Rodiče klečeli, paže v jednom ohni, kolena otačená, bok po boku pod stolem. Otec prohodil: „Necítíte něco?“

„Ano,“ šeptla matka.

„Co je to?“

„Voda,“ odvětila matka a otec spatřil v nebezpečném svitu měsíce její úsměv. A pak to uslyšel, syčení, sání, mlaskání, jak syčí, saje, mlaská písek, když pije vodu, ale ani jeho žízeň nestačila, déšť byl příliš vydatný, příliš rychlý, příliš prudký, písek se zalykal. Otec dřív ucítil, než uviděl, jazyk vody, lemovaný pískem a slámou a smetím, který se vplížil pode dveřmi a natáhl se přes podlahu ke kotníkům jeho prstů. Voněl po osvobozené půdě. Byla to stará dobrá vůně monzunu, kdy po dešti vše suché náhle procitne svým pravým parfémem, svou pravou chutí a barvou. Vůně vody, vůně všeho, co voda pouští na svobodu. Z jazyku se stal tenký film, voda rodičům obtékala prsty a kolena, rozlévala se kolem nohou kancelářského stolu jako kolem mostních pilířů. Dadadží znovu ucítil, jak se matka třese smíchy, a pak se bok stanu protrhl a povodeň se vehnala, vítčila, vhrnula dovnitř. Otec prskal a zalykal se a ze strachu před zrádcovskými mechy přemáhal nutkání ke kašli. Pak pochopil, proč se matka směje, a začal se smát taky, hlasitě a štěkavě, a vykašlával celé gejzíry Gangy.

„Poďte!“ křikl a vyskočil. Převrhl stůl, položil se na něj jako na surfové prkno a oběma rukama se chytil nohou. Matka také skočila a chytila se a vzápětí se bok stanu otevřel dokořán a přival vody uchvátil stůl i s trosečníky. „Kopejte!“ křikl otec a navigoval stůl k povislým dveřím. „Jsou-li vám život a Matka Indie milé, kopejte!“ A pak vypluli ven do měsíční noci. Hlídači obnažili své čepele, jednu za druhou a za třetí a za čtvrtou a vrhli se na ně, ale povodeň je podemlela, překotila a smetla. To poslední, co z nich viděli, byly krunýře napůl zabořené v písku, okolo nichž vířila a kroužila krémová voda. Rodiče se prodírali troskami vojenského tábora, nábytkem a potravinovými balíčky a zdravotnickým materiálem a přístroji, zkratovanými, roztavenými, jiskřícími mrtvolami botů. Na hladině však plavaly a ve vírech se otáčely i nafouklé mrtvolky vojáků a mediků. Rodiče se tím vším propokali na svém jančivém stole, zalykali se a třásli se zimou, až nakonec vypluli na hlubokou zelenou širou Gangu. Pod kulatou tvář úplňku klouzali stříbrnou dálnicí říčního světla. V poledne následujícího dne, daleko, předaleko od pláže v Čattisgarhu, je našel indický hlídkový člun a posádka je vytáhla, dehydrované a šílené sluncem, do podpalubí. V určitém bodě oné dlouhé noci, buď když se ještě schovávali pod stolem, nebo když už na něm pluli po řece, se do sebe zamilovali. Matka často říkala, že to byla nejromantičtější chvíle jejího života. Gangá Déví pozvedla své vody a na zázračném voru je pronesla zabijáckými strážemi do bezpečí. Tak se to alespoň vyprávělo v naší rodině.

DÁLE SE INKARNUJE BŮH, A PAK JÁ

Mí rodiče se do sebe zamilovali v jedné zemi, Indii, a vzali se v jiné, v Ávadhu, přízraku starobylého Úndhu, který byl sám přízrakem už téměř zapomenutého britského Rádže. Dillí se z hlavního města velikého národa stalo hlavním městem geografického kompromisu. Z jediné Indie se stala Indie mnohá, naše matka bohyň se rozpadla na tucet avatárů, od znovusjednoceného Bengálska po Rádžastán, od Kašmíru po Tamilnádu. Jak jsme to mohli dopustit, tak lehkomyšlně, jako by šlo jen o lehké klopýtnutí na cestě ke statutu supervelmoci? Bylo to nanejvýš trapné, jako narazit na porno v počítači oblíbeného strýčka. Člověk odvrátí zrak, zapomene na to, nikdy o tom nepromluví. Jako jsme nikdy nemluvili o oněch seizmických otřesech násilí, které rozvrátily naši tuhou, rozvrstvenou společnost, o onom masovém puštění žilou, které provázelo trýznivý proces vyhlášení nezávislosti a Rozdělení, o neustálé hrozbě náboženské války, o inherentním, surovém násilí v srdci našeho kastovního systému. Všechno to bylo tak neindické. Co je pár stovek tisíců mrtvých proti tehdejšími milionům? Nebudou-li zapomenuti, budou za pár let přehlíženi. A kriket je díky nové rivalitě rozhodně zajímavější.

Matce a otci však nová Indie vyloženě slušela. Stali se z nich vzorní mladí Ávaďané. Otec se zapřisáhl, že se už nikdy nenechá zaskočit strojovými inteligencemi, a tak založil jednu z prvních sintelových farem na kultivaci nízkourovňového softwaru, šitého na zakázku firmám a úřadům jako *Air Awadh*, *Delhi Bank* nebo Státní daňová správa. Matka se nejprve zhlédla v akcích plastické chirurgie, a pak, po chytré investici do úřednické enklávy pro členy novopečené státní správy, vyměnila mikromanipulátory za nemovitosti. Společně vydělávali tolik peněz, že se ani na okamžik nevytratili ze stránek dillíského magazínu *Gloss*! Byli zlatým párem plujícími vstříc zářné budoucnosti na vlnách války a novinářů, kteří je navštěvovali v jejich střešním apartmá, se ptali *a kdepak je zlatý syn?*

Šiva Narimán vstoupil na scénu 27. září 2025. Šiva, nejstarší z bohů, Šiva, prvorozený a hýčkaný, Šiva, z jehož spletených vlasů splývá posvátná Gangá, generativní síla, bůh příznivých znamení, pán paradoxů. Fotografická práva koupil magazin *Gupšup* za pět set tisíc ávadských rupií. Dětský pokojík pro zlatého chlapce ukazovali v celonárodních televizních zprávách a jeho stylové vybavení se stalo hitem sezony.

Vskutku mimořádnou pozornost přitahovala ona první generace nového národa – ávaďští Bhaiové, přezdíly je četi servery. Synové nikoli jen malé kliky dillíské střední třídy, nýbrž celého Ávadhu. Národ si je přivinul na hrud' a kojil je ze svých prsů, tyto skvělé, energické, brilantní mladé muže, kteří vyrostou spolu s novou zemí a dovedou svůj národ k velikosti. Ani zmínku, ba ani myšlenku nikdo nevěnoval tomu, kolik dívčích embryí se dočkalo kyrety a místa mezi zdravotnickým odpadem. Byli jsme nová země, měli jsme plné ruce práce s budováním národa. Kdo by nám vyčítal, že jsme přehlédli demografickou krizi, která celé roky deformovala naši střední třídu? Co na tom, že jsme měli čtyřikrát tolik synů než dcer? Byli to přece kvalitní a silní synové Ávadhu. Ten zbytek, to byly jen ženy.

Říkám my, neboť mi připadla role impresária, pravdou však je, že jsem tenkrát ještě neexistoval; existovat jsem začal až ve chvíli, kdy jeden zlatý chlapec promluvil v Ávadském bhaiském klubu. Ten nebyl tak formální jako tradiční kluby; požehnané matky, miláčky národa, se družily z přirozené vzájemné potřeby vyrovnat se s médii, která strkala své objektivy do všech

záhybů jejich života. Dokonalost se neobejde bez terapeutické skupiny. Scházely se ve svých obývacích a střešních apartmánech a jejich děti a matky a chůvy s nimi. Bylo to společenství Zlatých Matek a Batolat. Toho dne, kdy chlapec promluvil, trávila matka odpoledne s Ušou a Kiran a Díví. A právě Dívíin syn promluvil. Všechny čtyři ženy se bavily o únavě a olejíčku na změkčení bradavek a alergiích na buráky, když Vin Džohár, který si hověl ve své kolébce, otevřel své hnědé oči, rozhlédl se po pokoji a zřetelně pronesl: „Hlad, chci láhev.“

„Copak, broučku, máme hlad?“ přeptala se Díví.

„Hned,“ Vin Džohár na to. „Prosím.“

Díví radostně spráskla ruce.

„Prosím! To ještě nikdy neřekl.“

Zbytek skupinky pořád ohromeně zíral.

„Jak dlouho už mluví?“ vypravila ze sebe nakonec Uša.

„Hm, asi tři dny,“ odvětila Díví. „Pochytí všechno, co před ním člověk řekne.“

„Láhev hned,“ trval na svém Vin Džohár. „Honem.“

„Ale vždyť je mu teprve...“ vykoktala Kiran.

„Ano, pět měsíců. Šlo to krapet pomaleji, než doktor Ráo předvídal.“

Matky matek a chůvy dělaly kradmá gesta rukama a líbaly talismany na zažehnání zla. Mamadží, která na koleni houpala vykrmeného, spokojeného Šivu, pochopila jako první.

„Tys byla, ty sis nechala, on je...“

„Ano, bráhman.“

„Ale vždyť ty jsi šúdra,“ nechápala pořád Kiran.

„Bráhman,“ zopakovala Díví s důrazem, který si nikdo nemohl splést. „Nechali jsme si udělat bráhmána.“

„Udělat?“ povytáhla obočí Uša, ale pak jí to došlo. „Ahá!“

„Bude vysoký a bude silný a bude hezký – to poslední jsme si samozřejmě nemuseli pojišťovat – a bude zdravý a fit. Bude tak zdravý, že ho nikdy nepostihne infarkt, artritida, alzheimer, huntington, vysměje se prakticky každému viru a infekci. Jeho imunitní systém zlikviduje dokonce i malárii! A intelligence – no, řekněme jen, že podle doktora Ráa ještě ani neexistuje tak chytrý test, při kterém by se aspoň trochu zapotil. Stačí mu vidět něco jednou a už si to pamatuje. A jeho paměť... doktor Ráo říká, že má v mozku dvojnásobný počet spojení nebo tak nějak. Zkrátka a dobře má fenomenální paměť. Jako ten pan Pamatovák v *Indie má talent*, akorát ještě lepší. Nikdy nic nezapomene, i kdyby chtěl. Vždycky si vzpomene na narozeniny své mámy a zavolá jí, i kdyby byl na služební cestě na druhém konci světa. Podívejte, podívejte na něj, není to ten nejúžasnější chlapec, jakého jste kdy viděly? Ta jeho hnědá dětská očka. Ahó, kuky kuk, ty moje princátko. Podívej se, vidíš je, svoje kamarády? Jsou to všechno urození malí pánové, ale ty, ty jsi bůh. Jé, jak já bych tě kousla do žadečku, ham ham, taková krásná baculatá prdelka.“ Díví zvedla Vina Džohára nad hlavu jako trofej po vítězném kriketovém zápase. Políbila ho na odhalené břicho, kde se mu vyhrnula jeho vestička: „Ty moje božátko...“

A vtom Šiv dlouze zaskučel. Matka po celý Dívín chvalo zpěv na jejího geneticky vylepšeného synáčka závistivě svírala svého zlatého Šivu, nyní už beznadějně zastaralého, čím dál pevněji, až to už bratr nevydržel a vykřikl bolestí. Matčiny prsty mu na žebrech zanechaly modřiny jako fialové karotky.

Šiv kulil oči na závěsnou dekoraci, která se otáčela v proudu

